

duurzaamplus.nl

zelfstandig, onafhankelijk en ter zake

Milieuvervuiling: in het streven naar eigen comfort vernietigen we onze leefomgeving

Door Désirée Crommelin, 04/04/2011

Hoe ingrijpend de milieuvervuiling van onze leefomgeving is in het streven naar comfort laat een bezoek aan de tentoonstelling *Abstraction of Destruction* van de Amerikaanse fotograaf en milieuactivist Henry Fair. Hij brengt je in verwarring. Grootse foto's in prachtige kleuren van naar het lijkt een Japanse pentekening, een vlucht roze lepelaars of van een subtiele collage van vrouwenborsten. Het is allemaal schone schijn. Uit hun beklemmende titels: *Molten Sulphur*, *No Safe Landing of Facial Tissues* blijkt het tegendeel. De foto's vormen met een twintigtal andere foto's Fair's aanklacht tegen de gevolgen voor het milieu van ons ongebreideld consumptisme.

Vieze schoonheid

Maar ook de gevolgen van onze verslaving aan olie stelt Fair aan de orde, zo laten zijn foto's van de ramp in 2010 met het olieplatform *Deepwater Horizon* van BP in de Golf van Mexico zien. Het werk is momenteel te zien in Galerie Eduard Planting in Amsterdam. De tentoonstelling mag dan *Abstraction of Destruction* heten, zo abstract zijn de foto's ook weer niet. Het venijn zit h'm in de details. In de schijnbare abstractie

is, hoe klein ook op deze luchtfoto's, iets uit het dagelijkse leven te herkennen. En dat is heel confronterend. De kijker wordt uit die schoonheid en in het vervuild hier en nu getrokken door bijvoorbeeld de zwarte humor van een bulldozer middenin cokesstromen op de foto met de titel Sisyphus of door die vlucht roze lepelaars met hun schaduw, vliegend over oppervlaktewater vervuild door kunstmestproductie in No Safe Landing. En in Facial Tissues, de veronderstelde collage van vrouwenborsten blijken de tepels bij nader inzien afvoerpijpen te zijn waar papierpulp, het afval van de productie bij tissues voor het verwijderen van make-up, uit opborrelt.

Milieuvervuiling leidt tot vernietigen onze leefomgeving

Waarom kiest de fotograaf voor schoonheid in zijn felle aanklacht tegen deze grove milieuvervuiling? In plaats van de harde confrontatie, kiest Fair om veelal vanuit de lucht de bizarre schoonheid van het overal aanwezige afval te laten zien. Op deze manier legt hij de paradox bloot tussen abstractie en werkelijkheid: de schizofrenie van het vernietigen van onze leefomgeving als gevolg van het nastreven van meer comfort.

“Het is heel triest, maar al die ‘gewone’ akelige foto's van milieuvervuiling maken in deze tijd van overvloed aan prikkels al lang geen indruk meer. Bij mijn mooie foto's staan mensen echter stil en realiseren zich dan wat ik ècht gefotografeerd heb. Je kunt mijn werk zien als een combinatie van journalistieke reportages en kunst.”

Industriële vervuiling

Fair is al jaren bezig met het fotograferen van de industrie en de sporen die zij achterlaat. Door research en tips uit zijn grote netwerk in de milieubeweging komt hij aan zijn onderwerpen en locaties. Uitgebreid onderzoek, voorbereiding, planning, overleg met piloten en het in de gaten houden van de weersomstandigheden gaan aan de shootings vooraf. “Als het moment daar is, hang ik ter plekke met mijn camera uit het raam of uit de deur van de laadruimte van het vliegtuig. Nee, niemand houdt mijn benen vast; ik ben redelijk stabiel” voegt hij er lachend aan toe. Bij de vraag hoe groen en schoon zijn vliegexpedities zijn, is het even stil. Maar dan luidt het antwoord van de gedreven milieuactivist: “De carbon footprint van de vliegtuigjes die ik gebruik is niet groot. En, ik weet het, fotografie op zich is ook niet groen of schoon. Maar vergelijk je het met het positieve effect wat mijn werk op mensen heeft, dan vind ik het gerechtvaardigd.”

Cementfabriek bij school

Het volgende project van Henry Fair is het aan de kaak stellen van de cementindustrie in de Verenigde Staten. “Onze regering heeft in haar wijsheid besloten terug te treden in het toezicht op de cementindustrie.” Fair steekt zijn verontwaardiging hierover niet onder stoelen of banken. “Het gaat over een industrie in dit land, die een van de grootste bijdragen levert aan de opwarming van de aarde en de luchtvervuiling. De locatie waar ik hiervoor ga fotograferen, is een van de grootste cementfabrieken in de Verenigde Staten. Die staat nota bene naast een gymnasium! Denk je eens in al die

giftige stoffen waaronder kwik en dioxine, die deze fabriek uitstoot. En dat ongestraft naast een middelbare school! Ik snap het niet, dat mensen het niet willen zien hoe we bezig zijn onze leefomgeving en die van onze kinderen – te verzieken. En dat alleen om dat gerieflijke leventje van ons te handhaven. Met mijn foto's wil ik een bijdrage leveren aan het publieke debat om dit te stoppen, zodat schonere manieren van produceren een kans krijgen.”

www.IndustrialScars.com

Désirée Crommelin
©2011 duurzaamplus.nl

Facial Tissues (foto ©Henry Fair)